

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

© Don Dixon 2005

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 33

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EYLÜL 2008

PROMET #6

Serdar Yıldız

PROMET - 6

“Kötü görünüyor.” Halatla bağlı olduğundan başlığındaki kamera çalışıyordu. Sly gerilmişti, sadece Vural’ı görmekten korktuğundan değil, Promet’in her an onu da bir yıldırımla vuracağı endişesinin de bunda payı vardı.

Bunu yapmalıydı. Bu noktadan sonra korkmak anlamsızdı.

İticileri çalıştırdı ve ilerlediği, partikül, sis, ışık, hâle denizinde bir gariplik sezdi. Bunun ne olduğunu anlayamadı, belki de uzun süredir uzaya çıkmamış olmanın sonucuydu bu.

Belki de değildi. Hisleri konusunda o kadar acımasız değildi artık.

Dostu, parçacıklarının arasında salınıyordu. Gölgesi Promet’in ceviz rengindeki kabuğuna düşmüştü.

Sly onu hareketleriyle partiküllerin uyum içinde olduğunu farketti. Sanki artık bir bütündüler.

Aslında, artık bir bütündüler.

“Yaşıyor mu?”

Onun yanına vardığında, dudağını ısırıp ve kararmış olan elbiseye hafifçe dokunup, onu kendine çevirdi.

Dokunduğu yerden, kurumuş bir yaprağa dokunmuşçasına milyonlarca küçük parçacık saçıldı. Bir süre düzensizce dağıldılar sonra o garip düzene uydular

Vural’ın başlığının camı kararmıştı. Ellerinde bir hareket yoktu, bir dalgayı okşarken donup kalmışlardı.

“Yaşıyor mu?”

Vural, şimdiden uzayın bir parçası olmuştu. Her hareketinde bütünde farkedilen o ruha rastlamak mümkündü. Aceleci olmayan, neredeyse tembel ve sakin hareketler...

“Slate?”

Uzaklardaki başka bir kozmik şimşekle ortalık aydınlandı ve Vural’ın kararmış camının bir kısmı, arkasında sakladığı karanlıktaki korkunç yüzü gösterdi.

Çatlamış ve kararmış dudaklar, balmumu gibi erimiş olan burun, ve kömürleşip kırılmış deri, sahibine benzemekten uzak bir muma...

“Tanrım!”

“Üzgünüm Sly.”

Slate gözlerini kapadı, kalbini hissetmiyordu. Yabancı bir his onu atmamaya zorluyordu ve zavallı parça yaşamak için

mücadele ediyordu. Dudaklarını ilerde hatırlayacağı yaralar açarcasına ısırıp. Gözlerinden aceleyle birkaç damla yaş döküldü. Ağlamak değildi bu.

Kabul etmekte. Boşluğu, hayatına kabul etmek, uzayı kabul etmek.

“Huzur içinde yaşa dostum” diye düşündü. Vural belki yaşama yeni başlamıştı. Bu hafifletici bir düşünceydi. Yüzü korkunç olsa da hareketlerindeki rahatlık ve etraftaki sessizlik belki de bir işaretti. Vural dışarı çıkmıştı, uzun yürüyüşüne başlamıştı ve belki de Düş Kabuğu Sahiline ulaşmıştı.

Komik olan, Sly’nin er ya da geç herkesin o sahile ulaşacağına inanmasıydı çünkü nereye giderse gitsin, onun bir parçası daima orada kalacaktı.

Vural’ın huzuru bulduğuna olan inancı arttı. Onun ölmeden önce son yaptığı hareketleri hatırladı ve bu hareketler sırasında kendisinde oluşan pozitif hissi...

Slate’in yüzünde acı vardı; ama dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. Hayatında bir daha hissedemeyeceği bir duygunun ifadesiydi bunlar.

“Sly, iyi misin?”

Slate konuşmadı.

“Hepimiz üzgünüz Sly.”

Slate eline bakıyordu. Elbisesinde tuhaf bir değişim vardı. Üstü dokusu kurumuş yapraklardaki damarlara benzeyen şeylerle kaplanmıştı.

Sonra Promet’e baktı ve her şeyi anladı.

* * *

Platform aşağı inmeye başladığında onu Garwyn ve Phy bekliyordu. Slate’in başlığı çıkınca, çökmüş yüzünü gördüler ancak kimse bir şey söyleyemedi. Phy elinde garip görünen bir dış iskeletle duruyordu. Bu, hastaları güvenle taşımak için yapılmış sedye gibi bir şeydi.

Slate’in yalnız gelişi yüzünden görülebilecek en hüzünlü sedyeydi elindeki.

Ağızlar değil gözler konuşuyordu ve Sly’nin gözlerinde yüzündeki asıklığa yakışmayan bir parıltı vardı. Bu Garwyn ve Phy’ı endişelendirdiyse de yine ses çıkarmadılar. Hızlıca elbisesini çıkarmasını sağladılar.

Vural uzayda bırakılmıştı. Promet’te ilk kez işleyen bir kuraldı bu; ama Slate bundan rahatsız olmamıştı. Artık, Vural’ın huzuru bulduğuna kesinlikle inanıyordu. Düş Kabuğu sahili bunu gerektiriyordu.

Kemerindeki rahatsız edici halat çıkar çıkmaz platformdan aşağı indi.

Garwyn, dudaklarını bükerek elini Slate’in omzuna

koydu ve birbirlerine sarıldılar. Sonra da Phy'a sarıldı.

Phy'ın ağzından birkaç kelime kopacak gibi oldu, ama gırtlığın üstünde bir yere takıldılar.

Slate kabinden çıkarken mırıldandı "Halias ile konuşmalıyım." Gözleri, endişe verecek şekilde parlıyordu. Ağladığını düşünmek kolay olurdu; fakat yalan.

Phy olduğu yere çöküp kalmıştı. Garwyn onun yanında kalmak istediye de Phy bunu geri çevirdi.

Garwyn ve Slate köprüye gidiyordu.

* * *

Hal, kül gibi bir suratla köprüde bekliyordu. Pencereden Rufus Cisimciğine hülyalı gözlerle bakıyordu. İçeri dalanları farketdiğinde onlara baktı. Bu seferki en uzun bakışmaydı. Herkesin gözleri doluydu. Bunda öfke de vardı.

Halias dolu gözlerle desteklediği buruk bir sesle "Ruhu şad olsun," dedi ardından da ekledi "Üzgünüm Slate."

Slate'in yüzündeki tuhaf ifade daha da keskinleşti, neredeyse şeytani bir hal aldı. Aklındaki düşüncelerin zalimce olduğunu biliyordu; ama kendini tutamıyordu.

"Seninle konuşabilir miyiz Halias?" Kabaran bir volkandı bu, aslında bugün canlanan ikinci volkandı.

"Elbette..." Yaşlı adam, kendini anlam vermediği garip bir endişenin ortasında buldu.

Garwyn ve Rufus araya girmek için ağzılarını açmaya yeltenmeden Slate konuştu. "Özel olarak."

Rufus kalmak için diretecek gibi oldu ama Garwyn'in bakışları karşısında düşüncesi değişti.

Hal, diğerlerine baktığında onların çıkmakta olduğunu gördü. Kapağın kapanma sesinden sonra rahatsız bir bekle-yiş başladı.

Halias Slate'in bakışlarına dayanamadı. Alnını ovuştururken bezgin bir sesle "Sanırım beni suçluyorsun," dedi.

"Hayır Halias, yalnızca... Yalnızca neden Spintroza'nın sapıttığını buldum. Ayrıca neden buradaki şeyin anlamsız olduğunu da öğrendim. Bunlar senin ilgini çekebilir." Sesi korkunç derecede sakindi.

Hal'ın kaşları kalktı. Slate'in konuyu değiştirmeye çalıştığını sandı bir an için. Gözlerini de sürekli kendisinden kaçırıyordu. "Vural için üzgünüm. Hepimizin başı sağ olsun. Bana kızgın olmanı da anlıyorum ama inan ki başka çaremiz yoktu."

Slate'in gözleri odaklandı "Başka çaremiz mi yoktu? Ne olurdu ha! Ne olurdu o lanet cisim biraz bekleseydi? Biri dışarı çıkmak mı zorundaydı ha!"

"Slate, anlamıyorsun" Yaşlı adam yanına tutunmak zorunda kaldı.

"Ne diyeceğin umurumda değil Halias! Ama dışarıdayken gördüğüm şeyi söylemeliyim. Spintroza hatalı değildi! Kütle kaybediyoruz. Dış kabuk çözülüyor, bütün sistemler sapıtmışken ve biz köstebek kadar körken çözülüyordu."

Hal konuşabilmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu. "Buna inanmıyorum."

Slate, umursamadan devam etti. "Aslında, başta Rufus Cisimciğini nasıl bulduğumu anlamamıştım ama artık biliyorum. Geminden kopan parçacıklar EMP çizgilerine göre hareket ediyordu. Tek yaptığım onların gittiği yönü izlemek oldu."

Hal'ın aklında karanlık bir ışık yandı. "Yani şimdi bana..."

Pilot, Halias'ın sözünü kesti. "Rufus'un cismi, çözülen kabuğumuzun tuhaf bir kesişimde birikmesinden başka bir şey değil ve dur asıl iyi haber şimdi geliyor."

Derin bir nefes aldı, gerçekten neşeliydi. "Buradan çıkmamız imkansız, yarı yolda kabuk dayanamayacak kadar zayıflamış olur. Şimdiden çok zayıf görünüyor." Neşesizce, hatta hafif delice bir gülüşle sustu.

Hal duyduklarına inanmıyordu. "Sana inanmıyorum."

Slate arkasını döndü "Elbiseme bakabilirsin. Sadece birkaç dakikalığına çıktım ama seninki gibi yaşlı gözlerin bile görebileceği kadar yıprandı." Çıkışa doğru süzüldü.

Kapağa geldiğinde, yaşlı adama dönmeden konuştu. "Dünyaya çıkmaz sokağa girdiğimizi söyleyen özel bir kod varsa onu yollamanı tavsiye ederim ve iyi uykular, tatlı rüyalar."

"Slate..." Halias'ın sesi titredi.

Slate durdu.

Halias dayandığı yerden "Vural için.. Vural.." cümlesi bir türlü devam edemedi, sonradan başka bir yöne girdi sanki "Sana Vural ile ne için tartıştığımızı hiç söylemedim," dedi.

Pilot şaşırmıştı, bu doğrudu. Nefesini tuttu.

Halias bir süre bekledi. "Yürüyüşe çıkmak istedi...Lanet olsun! Ne yapabilirdim ki? Gideyim örnek toplayayım işte diyordu! Bütün karşı çıkmalarım daha şiddetli tepki gösterdi en sonunda kör olan bir araştırma gemisinde olduğumuzu düşünüp..." cümlesine devam edemedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Slate bir süre ne yapacağını bilemedi. Bir anda Halias'a öfkesi konusunda kendini suçlu hissetti ancak yine de Vural'ın, o izin vermeseydi ölmeyeceği düşüncesi yüzünden siniri geçmedi. Karmakarışık duygular ve düşünceler arasında bocaladı.

Kapak kapandı.

* * *

Hal olduğu yerden bir süre kıpırdıyamadı. Birkaç saat

sonra, odasında, Slate'in yürüdüğü elbiseyi incelemiş bir halde oturuyordu. Gözleri kanlanmıştı ve yaşlı adam birden-bire çökmüştü.

Pencerenin dışındaki dünya zaman zaman şimşeklerle aydınlanmaya devam ediyordu.

Kabuk tuhaf bir biçimde çözülüyordu, bu imkansızdı! Hiçbir şekilde ne kimyasal ne de elektriksel bir reaksiyon onu çözülmeye itmezdi! Kurtuluş yollarını taramıştı ancak zaman çok kısaydı ve imkanları kısıtlı. Kısacası sonuna gelmişlerdi.

İmkansızdı, ama oluyordu işte! Bunu sebeplerini araştırmak geldi aklına. Belki dünyaya bu tuzağı bildirmeye başatabilirlerdi. Ayrıca örnekleri toplayıp...

Ne yaptığını farkedince önündeki konsola yazdığı eylem listesine hayatında gördüğü en korkunç şeymişçesine baktı.

Tanrım! Birkaç hafta içinde ölecekti! ve nelerle uğraşıyordu.

Konsolda bir tuşa bastı ve gidip tulumunun üstüne uzandı. Kollarını başının arkasında bağdaştırdı. Gözlerini kapadı.

Mozart'ın Requiem'inin notaları etraftaki sessizliğe uydu. Hal, o gece kabus görebilirdi.

Kendi ölüm senfonilerini besteliyorlardı sanki.

* * *

Slate, bütün yorgunluğuna rağmen Sosyal Oda'ya çıktı. Şale de oradaydı. Kötü haberi daha almamıştı. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı, siyah saçları dağılmıştı; ancak Spintroz'a'yı kandırdığı için mutlu olmalıydı.

Slate ona baktı ve dikkatini Şale'nin okuduğu kitabın kapağı çekti, "Mezmurlar Kitabı". Kitabın ismini daha önce hiç duymamıştı.

Video arşivine gitti ve ekranın başına kuruldu. Filmlerden klasiklere kaydı.

Bu gece Casablanca izleyecekti, sonrasında ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu; ama bunu önemsemedi. Sonuçta, Düş Kabuğu Sahili ne için var ki?

* * *

"Senin için bir yabancıyım ve bir konuk. Kıyma bana ki, buradan gitmeden, hiç olmadan önceki kuvvetimi toparlayayım."

-Mezmurlar Kitabı

"Uzak sessizliğin ki anı kadar siyah sözleriyle hicran kuyusuna kapattı beni: ay nice batsa da meğer insanlar kadar karanlıkta bırakmazmış kimseyi! sen bütün geceyi topladın üstüne ve bir bir söndü masumluğun küçük fenerleri, yıldızlar bir kez aydınlatır çünkü gövdeyi, bir kez gölge düşmesin anyı, birbirimizden önce onlar terkeder bizi: yıldızlarla dolu olabilir mi seninle beraber bakmadığımız gökyüzü? ah eski kamer, nereden o aşk gibi içime doğduğun geceler, yeni ay fena çıktı aramıza, çarpışarak karanlık sulara gömülen şu gövdelere bak, dil karanlık söylemese de sular da aydın-

lanır ve aysar ruhlarımız buluşurdu ya gövdenin sahilinde, gürültünün yolunda gittiğini fısıldar gibi şimdi ruhların eksikliğini de gövde tamamlar ayın altında daha karanlıktır bazı anılar..."

-Haydar Ergülen

Promet, Vural'ın ölümünden sonraki günlerde yeni bir bulutsuya girmiş gibiydi. Maewyn kadar renkli olmayan, karanlık ve kasvetliydi bu. Ekip ilk kez bir kayıp vermişti. Aralarından, onlar gibi olan sevdikleri bir adam, pencereden bakarken hepsinin sevdiği arklardan biriyle kızartılmıştı ve şimdi geminin etrafındaki garip yörüngesinde salınıp duruyordu.

Geminin koridorları sessizleşmiş, sanki bütün sesler metallere tarafından yutulmuştu. Radjeck kitap okumuyordu. Arşivindeki resimlere her zamankinden fazla gömülmüştü. Antrenman odasında dünyadaki günler hakkındaki konuşmaların yerini yavaş yavaş bir sonraki saat ve yarın almaya başlamıştı.

Aslında hepsi yolculuklarının bir park gezisi olmayacağını biliyordu; ama bunu ilk kez anlamışlardı ve şimdi yaşadıkları bocalama karşısında liderleri Halias'ın güven veren sesine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyorlardı; ama Hal de bir garip olmuştu.

Halias, ilk gecede yaşadığı karamsarlığı üzerinden çabuk atmıştı. Şimdi bir çare peşinde çaresizce koşuyordu. Promet, Vural'ın kaybindan sonra hareket etmemişti. Halias, zamanla kabuklarının belli bir hızın üstünde (ki bu hız artık hiç de yüksek toleranslı değildi) parçalanacağını tahmin ediyordu.

Bütün bunları zorlaştıran diğer bir etmense Slate ve Halias'tan başka Promet'in içinde bulunduğu tehlikeyi bilen birinin olmamasıydı, bu yüzden araştırmalarını gizlice yürütüyordu ve meraklı tayfaya hareketsizliklerin sebebi olarak Rufus Cismine gösteriyordu. Tıpkı Vural'ın ölüm sebebi olarak cismi gösterdikleri gibi.

O habis şey, Halias'ın acı bakışları altında gittikçe büyüyordu.

Rufus'sa bunun sebebinin bulmak için konsolunun başında çeşitli sinyaller, lazerler gönderiyor ancak pek de ilerleme kaydedemiyordu.

Halias'ın süzgülü bakışları altında çalışmaya devam ediyordu ve Rufus dinlenmek için odasına çekildiğinde köprüde kalıp verileri inceleyen Halias, zamanların az kaldığını biliyordu.

Rufus Cismine bakarken ilk düşüncesi aklına geldiğindeyse kederli bir gülümseme yüzüne yerleşiyordu. Boşlukta asılı duran ve kanser gibi büyüyen cisme bakıp "Mozart'ın Requiem'inden fırladın değil mi?" diye sormuştu bir kere-sinde.

Laboratuarda çözüme ulaşması için elindeki tek bulgu olan Slate'in yıpranmış yürüyüş elbisesinin yanında, Mozart'ın bestelerinden daha fazla zaman geçiriyordu artık. (Devamı gelecek sayıda...)

113766 ARAŞTIRMACISINDAN KESİT #2

Akın Akça

113766 ARAŞTIRMACISINDAN KESİT – 2

Ve şimdi kapılar açılacak ve başlangıçtan beri varolan tüm karanlık tüneller aydınlanıp görünecekler. İnancımız bize sonsuz yaşamı öğretti; şimdi ebediyeti sonun ve başlangıcın olmadığını anladık. Bu bir sonsuz daire... Çember yasasına göre; eğer bir şey doğruysa herşey doğrudur. Yaratıcı, çeşitli şekillerde yüzünü gösterdi. Aslında o birdir. İstedi ki; tek bir tanrı olarak bilinsin. (Mısır Piramitlerinde bullunmuş bir yazıdan)

Bileşenler:

- d. Yüzeyde kısa gezinti
- e. gizli bölmeden laboratuara ve bir kitap molası
- f. deney

- D -

Önceden üzerinde bir desen barındırmayan boş seramik bisküviler ustanın maharetli ellerinde, kimi zaman yüzlerce kez yap-bozlarla en iyi hale yakın hale getirilerek ve sonra da 900 ila 1000 derece sıcaklıklarda pişirilerek çiniye dönüştürdü. Balyoz darbesiyle metale şekil veren bir demircinin sıçrayan çapakla mücadele verip körleşmesi; bakırcının, kap temizliğinde kullandığı asidin buharlaşması sonucu sağlam saçlarının dökülmesi; veya kendi gezegenindeki sıra dışı bir şairin -sıra dışı çünkü şairler pek yoktu artık- yaşaran ve yanan kan çanağı gözlerle şekil verdiği, ekleyip bitştirdiği yada kestiği hologram görüntüleriyle bir toplama varıp yazdıklarını süslemeyi istemesi; bu duygular hiç de yabancı gelmiyordu Sera'ya.

Mutfak rafındaki çinili işlemeli kaselerden birini kaparak onu havada atıp fırlatarak oynamaya başladı. Sonra hazırladığı çorbayı bocaladı. Kapıdan girince hemen karşılaşılan aşağıdaki büyük açıklıkta, yine büyük ve uzunca bir masa vardı; kasesini kapiya göre uzak taraftaki baş köşeye koyarak çorbasından yudumladı. Yüksek enerji kapısı'nı bir kere de burada açmak farzolmuştu artık; yemeğini bitirince, gemideki küçük araçla daha sonra gezegeni dolaşırken neler görebileceği hayaliyle yukarı odalardan birine çıkarak yatağa kıvrıldı.

Gerinerek uyandığında hazırlığını vakit geçirmeksizin tamamladı. Kumandası yastığının altındaydı, onu aldı. Kısa vadeden kendi yapımı açık yüzey giysisini kuşandıktan sonra oluşturma seti'ne müracaat etti gene; bazı dokunmatik görünen tuşlardaki rakamlara basarak bir süreç başlattı. Olasılıkların simülasyonu'nda moleküler yükseltici devreye girdi ve bu benzetim'de avuç içinde toz bulutu belirdi, sonrasında bu toz bulutu modellenen ışın tabancası olmuştu. Aklına bir şey geldi o an. Onlar, sadece süreçleri hızlandırıyorlardı, yani yaşadığı gezegendekiler... Yani evrende madde zaten vardı. Bir de buna artı, canlılık etkisi vardı; bitkiler yaşadığı çevreyle süreci etkileyebilirdi, ve hayvanlar daha fazla, ama en fazla insan etkiyebilirdi çünkü bir bilinci ve zekası vardı, hisleri de vardı. 'Niyet ve bu varolma durumu her şeyin kökeninde galiba, iyi niyet veya kötü niyet.' diye düşündü. 'Bir dahaki sefere niyetini daha serbest bırakarak

ya da daha sıkı kontrole alarak ve kapı çevresinde dolaşacak görünmeyen ama varolan parçacıklar üzerinde bazı manyetik etkiler oluşturarak kullanmaya karar verdi yüksek enerji kapısı'nı.

Geçen zamanın üstünde oluşan hız faktörü ve kütlelenin etkilediği uzay-zaman ki dolayısıyla yaş, dünyada 30 iken kendi gezegenlerinde nasıl 300 olabiliyordu? Dolaylı veya değil, öyle, eğer bu hız'ı zaman; kütleyi de mekan ya da hacimden daha farklıca bir şey olarak düşünürsek bu da uzay-zaman demek oluyordu ki Einstein'den beri bilinen bir gerçektir zaten. Bu durumda orda 30 iken burada 300 olmak açıklanabiliyor gibiydi. Fakat aksayan noktalar, insanın üstüne üşüşen bazı düşünceler; mesela oradaki veya uzak kuasarlara başlangıcındaki hidrojen buradakiyle aynıysa, nasıl olup da farklı yaşamlar olabiliyor, nasıl hayat bu kadar çeşitlilik ihtiva edebiliyordu? Bunun gibi şeyler kafasını kurcalıyordu.

Fazla büyük sayılamayacak koca ayak, büyük tekerler sayesinde muazzam bir boyut kazanıyordu. Çevresi, uzay aracındaki kokpit yerinin küçük bir örneği sayılabilecek aracın üst şeffaf kubbesinden etrafa bakarak giderken, çok da engebeli olmayan ama koyu karanlık bu yerde neden yaşayan olmadığını çözmeye çalıştı.

Biraz daha ilerlediğinde durarak dışarı çıktı, kumandasını 'on' konumuna getirdi ve yüksek enerji kapısı'nı çalıştırdı. O ışıktan kapıdan geçmeye çalışacaktı gene. Rüzgar bedeni-ne ve yüzündeki deri gibi plastiksi maske alaşıma çarpıp oradan oraya dağılırken, üzerindeki elbisenin oto denilebilecek duyargaları bu verileri ona sunmasaydı ne güçlü bir rüzgar hareketlendiğini hissedemeyecekti; ama bunun farkında bir şekilde, daha heyecanlanarak eşğin ötesine geçiverdi. Aynı şey olmuştu; olağan şekliyle, şelalenin suyunu geçince arkada bir mağara bulacağını ummuştu.

- E -

Kaldığı günler boyunca kitaplardan da okuyup ve yer yer hafıza bilgi bankasına da danışan Sera, orda çok çalıştı; fakat tabi onun bu usullerine çoğu kendi insanları bile yabancıydı. Geri kalan zamanında da müzik dinledi, buranın yüzeyinde kısa gezintiler tertiplede kendine. Bu gezintilerinde, bura yüzeyinde zerrecik toz tehlikesine rastlamamış ve zarar verecek radyasyon pek olmadığını ölçümlemişti ki buna karşı hazır, basınçsız ortamın damarları patlatmasını önlemek ve soluyabilmek içinse zaten elbisesini kullanıyordu.

15. gün, odalardan birinin açıldığı gizli bölme öncesinde Ronolon'dan öğrendiği şekliyle eliyle koymuş gibi buldu ve oradan uzanan kısa mesafeli dar karanlık yolu takip edince büyük laboratuara ulaştı.

İki gün ve gece, o laboratuardan hiç çıkmadan gerekli düzenekleri hazırladı. Yaklaşık yüz metreye yakın bir labirent, çok daha büyük laboratuvarın bir ucundaydı. Laboratuvarın plazma çukuru'nda hazırlayacak olduğu insancıl ama insan için soyuta yakın karışımını bu karanlık ışıklar

labirenti'ne vermeyi amaçlamıştı.

Plazma çukuru'na koyulan abur cubur maddelerden gaz haline getirilen, laboratuvarın özel jeneratörü sayesinde yüksek sıcaklıklara ulaştırılarak yapılacaktı; bu, çekirdeklerinden sıyrılan elektronlar gazın plazma haline geçişinin kanıtı demektir. Tabi nereden bakıldığına bağlı, çekirdeklerinden sıyrılan elektronlar mı, yoksa elektronlarından kurtulan çekirdekler mi? fakat her halükarda, sonuç aynıydı, plazma üretmek. Ve Sera çok güçlü enerji vermeyi amaçlıyordu; öyle ki, ilk etapta bir güneşin oluşturabileceğinden az bir termonükleer tepkimeye denk olan bir etki ve onun sahası yaratmayı hesaba pek katmıyordu. Ayrıca bu çukurun iç alanını yanında getirdiği el bilgisayarıyla da kontrol altında tutmayı amaçlıyordu; belirli geçiş periyotlarında belirli aralıklarla, dünyalı Tesla'nın yaptığı gibi elektronları dengede tutmayı Ya da elektronların hangi yörüngelere ne sıklıkla irtifa kaydedeceklerine müdahale etmeyi vs.

* * *

- Burglari'den sesleniyorum...

Görev 1,2,3, Yüksek enerji kümeleşmesi'nde ölüm araştırması. Cevap bekliyorum...

Sekreterler ekranda Sera'yı görünce hemen Ronolon'a bağladılar.

- Peki Sera, neler oldu anlat? Beğendin mi oraları...

- Laboratuara girdim. Gezegen biraz karanlık ve ıssız, ama hoşuma gitti. Az da etrafı dolandım.

-Tamam. Çalışmalardaki sonuçları iletmeyi unutma; bir toplantıya girmek üzereyim...

dedi ve kapadı görüşmeyi Ronolon Bakı.

Duvardaki garip yazı gözüne ilişti:

"Potasyum alana 10mg atropin boğaza, potasyum alana 10 mg atropin! 12 dakikadan fazladır ölü..."

Bu yazıyı oraya önceden gelenlerin bırakmış olabileceklerine ihtimal verdi; acaba eskiden neler dönmüştü burarlarda, Ronolon bundan kendisine bahsetmemişti.

* * *

O gece gene yatağına çekilerek kitap okumaya başlamıştı. İşleyen saat gece yarısını biraz geçiyordu. Eline bir şiir kitabı almıştı. İsimsiz bir şiir hoşuna gitmişti:

"Bir tarafımız sürekli bir şeyi savunuyor ve zaman ilerliyor diğer taraf içinse... Kavırıyoruz havayı havada akıp giderken, diğer,,

Din de böyle şey mi diye sorup geçmeden insan edemiyor. Havayla zaman uzay-zaman eşleniyse, din adına çıkartmak savaşlar, zaten dinin varolduğu bu mezhepte.. yadsımak olmaz mı onun özünü..."

Enerji kapısından girerken niyetini 'bilinçli olarak' ve ancak fazla kasmaksızın kontrol altında tutmalıydı, kötü şeyler düşünmekten kaçınmalıydı ve ama bunu içten de yapmalıydı ki böyle yapmacık tavırları olduğunu zaten sanmıyor-

du.

Şimdi de dağılmış olan kafasını tekrar dağıtarak toparlamak için dünyanın 21. yüzyıla ulaşan bilim adamlarından David Ruelle'nin kağıda kitaplarından birini sırt çantasından çıkarmıştı: Rastlantı ve Kaos'un Entropi bölümünde, Görecelilik ve Kuantum Mekaniği kadar devrimci sayılabilecek ama sessiz ve derinden gelip başka teorilerin yerini almayıp bilinen fiziksel modellerin üstüne oturarak yeni bağlantılar kurup yeni kavramlar üretmiş olan Boltzmann ve J. Willard Gibbs'in istatistiksel mekaniği hakkında kendine ilginç gelebilecek sentezlere varabileceğini öngördü. Kuantum Mekaniği'nde "durumların sayısı" olarak bilinen, istatistiksel mekanikteki "evre uzayının hacmi" idi. Bunu aklında bir kenara koydu Sera. '19. yüzyılın buhar makinesi insanları iki taşın birbirine sürtündüğünde ısı enerjisi verebileceğini biliyormuş da bu işlem tersi biçimde işlerse aynı şekil bir sonuç alınacağını düşünememişler, ne ilginç' diye düşündü, pek haksız da sayılmazdı... Sonra bir litre sıcak suyla gene bir litre soğuk suyun karıştırıldığı bir örnekleme okudu, sular karışıyor ve geri dönüşsüz bir biçimde '2 litre ılık su'ya deviniyorlardı. "Evet, entropi..." dedi Sera kısık sesle haykırarak. "Kahretsin şu entropiyi, neden bir şey dönüşsüz olsun ki..." Ve ilginçliği hakkında düşündü bazı şeylerin, mesela bir litre bir litreye eklenince iki litre oluyordu ama sıcakla soğuktan çıkan ılığa sıcakla soğukun toplamı denebilir miydi hiç, ve acaba ortaya entropi çıkmasını hazırlayan da bu aksaklıkta mı gizliydi ya da aksaklığın kendisi miydi bu? İki taşın sürtünme olayındaki ısı ve mekanik enerji arasındaki bağıntıyı da bunlara bağlantılamaya çalıştı fakat biraz yorulmuştu; işte belki de kafasını düze çıkartması bellediği rahatlaması bu olacaktı, biraz uyku...

- F -

'Potansiyel hallerin genelde pek olası şeytansı durağanlıklarında ve çaba sarfetmeyişiinden aktive oluşun ardındaki, geleceğindeki sis perdesi olumlu bir şey miydi. Bu eğer olumluysa gerçek olacaklar da gerçektir, eğer gerçekleştirilebilecek olurlarsa...'

Bunu şu an yaşıyordu ki bu aslında şimdi Sera için önemsizdi, ama nerde olduğu hakkında bilgisi yoktu ki asıl önemli olan da buydu belki de.

Sevdiğini sevildiğini bilmek, yoksa şimdi yaşadıklarının yani yaşamadıklarının ille de şimdi gerçekleşmesi değil... Bu 'şimdi' ile 'şimdi'nin birbirini götürmesi miydi? 'Şimdi' olmayan bir yerde geriye ne kalırdı, zamanı yaşamasa belki çok şey...

Sabah erken saatlerde renkler arası müzik dinlenme odası'nda biraz müzik dinlemişti. Ronolon'a ait, o duvardaki yazıları düşünürken çok tuhaf bir şey aklına gelmişti; Ronolon mu acaba o cümleleri yazmıştı? Acaba neden sadece onunla görüşmüştü? Her neyse, artık işbaşı yapmalıydı...

O ana kadar bu deneyi bu kadar ilk kez ele alıyor olmanın gerektirdiği mesuliyet konusunda hemen hiç düşünmemişti, aklına geldi.

Tertibatı bitirdiği öğlene doğru, labirente girmeye hazırdı.

Kütleli ip çekme yarışında alansal metrekaireye ve oylum metrekübine ne kadar burgaç gönderileceğini bilmek dahi istememiş, bunu önceden araştırmamıştı. Bazı şeyleri oluşuna bırakmak gerekirdi ona göre, ama bu şeyler biraz farklı şeylerdi. Labirentin kapısından girdiğinde önünde koca bir orman vardı sanki ve ağaçlar, onlar ufuksuzluğu saklayamıyordu, ama sayıklıyordu. Her şey olanca barizdi. Zamanın sonuna gidecek gibiydi. Robert Frost'un 'kayın ağaçları' söylencesi de şekilsel ve anlamsal onla birlikteydi; 'Eğer ulaşabilirsem, geri sıçramak kolay olur..' diye geçirdi. Hızlıdan yürümeye başladı, sonra koşar adım gitti. Koşmaya başladı... Kendini sırtlayıp tutamadı; depar atmaya doğru yeltenirken artık, üstünden çevresindeki piksellerin görünmez karanlık küplerinde uçuşup limon sinekleri gibi ortaya fırlayıveren yıldırım çakmalarını görebiliyordu! O halde, avucunda sımsıkı sakladığı ve bir eşinin sırt çantasında emniyette çok gerilerde kaldığı önemli muhafaza el kumandasını açıklığa çıkararak önünde o ışık kapısının belirmesini sağladı. Her yer artık o gelecekle geçmişin bitiştiği sıkışık dünyanın ilk oluşum evrelerine benziyordu, hayat filizlenmek için çırpınma aşamasına yeşeriyordu. Bu bahar ayında, duyguları iyice coştı ve kapının içinden geçti.....

- "Yine de düşünceye gerek var. Eylemi gerçekleştiren karardır." (1)

Kimdi bu konuşan? Hiçbir fikri yoktu. Ve ses devam etti:

- Bütün söylemek istediğim bu. Düşünce ortaya çıkmak için arka planını gereksinmemiştir ama eylemin geldiği noktada düşünce barındırılmaz, ve düşünce ortaya çıktığı yerde dalga gibi filtreleme işlevi görür ama kendisi de bu süreçte dönüşüme uğrar. Öncesinde ona ihtiyaç olmadı ya da düşünce düşünülmedi bile diyebiliriz; işte, "minderi buradan şuraya çekmek gibi"...(2)

Kendi bile inanamıyordu. Etrafında hiçbir şey yoktu; sağda, solda, arkada, hiçbir yerde... Gözleri kamaşıyordu ancak niye kamaştığını bilemedi. Hiçbir şey olmayan bir yerde niye kamaştınlardı ki? Sonra o ses yeniden duyuldu:

- Hala yoldasın. Ronolon buraya gelse başaramazdı. Eskinin devler çağı ve onlardan önceki dünya, ilk insanlar, bu yaşlara kadar onlardan da yaşayanlar vardı ama herkes

gerçeği fark edemez.. Seçimini yapacaksın ve buradan ileri gideceksen, artık makinelerin, teçhizatların olmayacak...

"Adem'le Havva'nın yılanlı da olsa bir cennet ağacı varmış ama..." deme gafletinde bulundu...

İnce, derinden ama kolay geliyor olduğu anlaşılan ses bir daha duyulmadı.

Demin o ses demişti, evet Ronolon, demek oydu, oydu eskiden o duvarda anlatılan deneyi yapan...

- Hayır o değildi. Diye ses yeniden ortaya çıktı.

O gruba başkanlık ediyordu, o deney yapamaz. Şimdi sizin kendi oluşturduğunuz dünya içinde 600 yaşına vardı ama hala aynı görüşlerini koruyor. Tıbbi işe yaratamadı bu yüzden seni buraya gönderdi.

Sera'nın gözleri karanlık veya aydınlık algısını yitirmişti.

- Önümü görmediğim bu yerden nasıl ileri gideceğim? diye sordu.

Ben tıpla denemedim ama ileri fiziğin getirdikleriyle denedim ben de, farkım ne?

- Sen farkınla farkını ortaya koymuş oldun. Elde edilen bulgulara kendi özelliklerini de katabildin ve toplama eklenen coşkun kapıyı açmayı başarabildi. Sen bile, koşullanmalarından sıyrılarak Bilincinin ötesine geçtin Bunu başarabildiğine göre ileri de gidebilirsin, seçim senin. Tekrar geriye dönersek, farkınla farkını... dedikten sonra bir daha ses hiç duyulmadı.

'Sen kimsin?' diyecekti, daha pek çok şey soracaktı ama zaten yetişememişti; 'bir çeşit 'bir kapının bekçisi'' olduğunu hissetti; ya kapının ardında ne vardı? Hisleri kendisiyse, demek yola devam edecekti. Tanrı'yı hayat daha tam kavrayamamıştı, zaman orda bulunur olsun veya her çağa ve yere gidilebilir olsun ki 'yer' bu konu için saçma kaçardı bu değişmezdi; bulmak için bireysel yola devam etmesi gerekiyordu...

Akın Akça

(www.antoloji.com sitesinden alınmıştır.)

ZAMANSIZ GEÇİŞ #2

Sevim Türkoğlu

ZAMANSIZ GEÇİŞ - 2

Bakınmaya, nasıl bir yerde olduğunu kavramaya koyuldu. Hayal kenti. Tarif edilmesi çok zordu. “Aklımın alması zorlaştıkça, deliliğe mi terfi ediliyorum” düşüncesi saplandı. Her şey zıtlıklarla örüntülüydü. Net seçilebilen belirginlikler; kızıla yakın kahverengi kayalıklarla, girintili çıkıntılı labirent görüntüyü. Uçsuz sayıda irili ufaklı tepelikler, biçimsiz tümsekler, düzensiz sıralanmıştı. Kuru, yavan, kasvetli çölü andıran garip bir yerd. Öte yandan yerle gök arası, uçuşan sis perdesi ile kaplıydı. Öbek öbek şeffaf bulut-sular, titrek oynaslar içerisinde kayıyordu. Beynini zorladıkça şakaklarında kısıkaçlar yoğun bir basınç uyguluyor, vurgun yemiş halde, tüm biyolojik oluşumları fişkiracaktı gibi oluyordu. Karşısındaki görünür karelerin fotoğraf çekimine yetmiyordu beyni.

Ortalık, tarifsiz yoğunlukta keskin metal kokuyordu. Gökyüzü, puslu krem ve gri tonlarının örtüsü ile kaplıydı. Biz insanların geliştirdiği şehircilik tarzında yerleşim birimleri seçilmiyordu. Su belirtisi fark edilmiyordu. Ağaçlar, bitki çeşitleri, hayvanlar yok gibiydi. Yaşanacak bir yer değildi. Dünyamızın doğa örüntüsü yoktu.

“Neydi buranın yaşam özellikleri, nasıl yaşanabilirdi buralarda Tanrım” diye, geçirdi aklından.

“Hayır, bize göre değil gezegeniniz. Sizler gibi yaşayamayız.”

“Aynı şey bizim için de geçerli. Yalnız aradaki anatomik, biyo fizyolojik yapılarımızın farkını hesaba katmalısınız.”

Tüm ilgisini geldiği çevreye verdiğinden, ancak bir süre sonra, kendi durumunun ayırımına varabilmişti. Bedeni kaybolmuştu, yoktu. Üstelik kendisine seslenenler de öyleydi.

“Neler oluyor, neden bu haldeyim? Kahretsin ne yaptınız bana?”

Çılgına dönmüştü. Olacak şey değildi. Patlama aşamasına varmıştı. Esrarengiz biçimde yaklaşımlarına rağmen, karşı koymaksızın, buralara kadar gelmişti ama bu kadarını beklemiyordu. Bu şekle dönüşeceğinden söz edilmemişti. Kutrulabilecek miydi, eski haline dönebilecek miydi? Ya, alıkonulmak üzere getirilmiş ise?

“Sürekli sizi sakinleştirmeye çalışmak inanın bizi de yoruyor, lütfen biraz daha makul olmaya çalışın. Elbette konuyu açmaya çalışacağız.” (Düşüncelerine yön vermeye çalışıyorlardı)

Etrafındaki yaratıklar gibiydi. Varla yok arası. Sakinleşmek çok zordu. Aklına, genelde şimdiye değin öğretilerle kazandığı bildikleri geldi. Yoksa yarı madde olarak nitelenen, madde özelliklerini yansıtan ama madde olarak tanımlanamayan bildiğimiz parçacık/foton karakterleri ile mi karşı karşıya idi. Öyle ya; bir yanı ile saydam, flu, naif, bir yanı ile dalga karakteristiğini yansıtmaktaydı özellikleri. Ara ara akışkan hareketlilikte, arada zor seçilen bir görüntü halindeydiler. Toplu olduklarında ışık huzmesini andırıyordu. Tek renk halinde değillerdi yalnızca. Renk seçimini yapabilmekte zorlanıyordu. Farklı bir ışık kümesi olmalıydı.

“Unutmayın ki, aklınızdan geçenlerin tamamını okuyabiliyoruz. Tümünü bizim ölçülerimize ulaşabilmeniz imkansız. Gözleriniz, bakış açılarınız, yorum yeteneğiniz yetersiz. Sizi ancak dengeleyebildik. Geldiğiniz, bize ait atmosferi, izin verebildiğimiz kıstaslar ölçüsünde, ancak onarabildiğimiz oranda, algı eşliğiniz seviyesi ile görebiliyor, kavramaya çalışıyorsunuz”

“Sanırım bizlerden her anlamda üstünlüklerinizi vurgulamaya çalışıyorsunuz. Kabul etmelisiniz ki, ilettiklerinizin tümü tartışmaya açık ifadeler. Üstelik benim buradaki varlık nedenimin, tutsağınız olarak pek adil olmadığı ortada”

“Şikayet ederek insansıl duygu varyasyonlarına sapsayın. Başından bu yana en ufak kötümser yaklaşımlarımız olmadı. Olanca hassasiyetimizi, nezaket tarzımızı, dost yönetimimizi sunduk size. Kısır çekişmelere izin vermiyoruz.”

Haklı olmak durumundaydılar. Söylemlerinde daha özenli olmaları çalışmalarıydı.

“Neyse, artık dönüşe hazır olun. Rahat olmanızı istiyoruz. Cidden, canınızı sıkmak değil amacımız. Sizi, evinize aksaklık yaşatmadan bırakmalıyız. Sorunsuz geri gidiyoruz. Umarız yeniden konuşumuz olarak geldiğinizde kuşaklarınızdan arınmış, karşılıklı gönül huzuru duyarak, birlikte paylaşımlarımızı sürdürebiliriz.”

Acaba, kim bilebilir? Diye düşündü yine de...

(3. Bölüm)

Nihayet, evinde oturduğu koltukta eksiksiz, tek parça halinde soluk alabiliyordu. Bir süre, egzersiz yapar gibi hareketlerini sürdürmeden edemedi. Kollarını hareket ettiriyor, bacaklarını yokluyor, bakışlarını bedeninde gezdiriyordu.

Bilgisayarı önünde, masa başındaydı. Bakışları saate kaydı. 10.00'u gösteriyordu. Anımsadı, iyi de, nasıl olabildi? Zaman yok olmuştu. Durmuştu. Kalktı, duvar saatini ve masadaki küçük saati kontrol etti. İnanamıyordu. Hepsi hareketsizdi. Radyoyu yokladı. Çalıştıramadı. Televizyonu açmaya uğraştı. Nafile, tüm elektronik aygıtlar kilitlenmişti. Aslında çalışmayan zamandı! .. Ehhh, pes doğrusu, yapamayacakları ne kalıyordu geriye? Yerine geçti, monitöre döndü yüzünü. Anlamsızca, öylesine kalakaldı. Kızmak mıydı içinden geçen, hissettiklerini yorumlayamıyordu. Zaman gibi donmuştu.

Aynı mekanik ses;

“Evet, zaman işlemiyor. Şaşırdınız.”

“Beni, benimle yüzleştirmeyi bıraksanız lütfen. Zevk alıyor gibisiniz.”

“Haklısınız, amacımız tepkilerinizi izlemek. Zorlanıyorsunuz. Ama bizi şaşırtmadığınızı itiraf etmeliyiz. Biliyor musunuz, bizi hiç yanıltmıyorsunuz. Sizi boşuna seçmedik. Açık yürekli içtenliğinizi, mantık dizginizi tanıyoruz. Sizinle iletişimi sürdürmeliyiz. Dilerseniz aklınıza takılan soruları iletin.”

“Galaksinizde, gezegeninizin, süpernova patlamasından etkilendiği oldu mu? Size yansımaları nasıldı?”

“Son olarak yaşadığımızda gezegenimiz, manyetik etkile-

şimlere maruz kaldı. Dünyanızın, insanların da, bazı sar-sıntılar geçirmesinden kaçınamayacaksınız. Umarız, daha donanımlı karşılayabilecek yöntemlere ulaşırsınız.”

“Umarım. En kötüsü de insanlığın, birbirini tüketmekten vazgeçmemesi.”

“Böyleşi çatışmaları, insanlığın erken evrelerinde doğal karşılıyoruz. Genelde sorun, yargılama sistemlerinizin otur-mamışlığında, geliştirdiğiniz değerlere, bağladığınız kav-ramların boşlukları, neden olmaya devam edecektir. Çeşitli gelişmelerle oluşan aşamalar, değiştirecektir bakış açılarını.”

“Evet, uzun süreçler gerektirecek. Sanırım, dünya insanlı-ğının uzayda, kendisine yönelik tehdit niteliğinde gelişebile-cek tehlikeler, zorunlu kenetlenmeleri beraberinde dayata-cak.”

“Uzun vadelere dayanan öngörüleriniz var.”

“İlginçtir; hep geleceğin pencerelerini açmak, perdelerini aralamak oradan günümüze bakınmak isterdim. Karşıma çıkmakla, bana ne kadar yararlı olduğunuzu belirtmek ister-dim. Başlangıçta doğrudur, çok korkmuştum. Kaç insanın, böylesi bir dileğinin gerçekleşme şansı olabilirdi ki?”

“Haklısınız, o yüzden temkinli olduk. Bağışlayın ama kaldıracabileceğinizin üstünde size yüklenmekten çekindik. Size gelecekten sesleniyorduk. İnsanlar sizin bu gününüzde, çok karamsar varlıklar. Her şeyin sonlanacağına, varlıklarını-nın tükeneceğine inanıyorlar. Aslında, beyinlerini çok eksik kullanıyorlar. Yeterince bilinçli değerlendirmiyorlar. Kısır çatışmalarla umutlarını tüketiyorlar. Sürekli faili meçhul suçlu arıyorlar. Belki de suçlu eşkali yanlış tanımlanıyor.”

“Bazen, öyle şeyler söylüyorsunuz ki, ben mi konuşuyo-rum yoksa siz mi karıştırıyorum. Günümüzde bilim felsefe-sini tartışmaya açmak, yaygınlaştırmak gerekiyor bence. Tüm uluslar, sosyal katmanlarını felsefi tartışmalara çekebil-meli. İnsanlık için, sağlıklı bakış açılarının faydalarını akta-rabilmeliyiz. Bizler için aile çok önemlidir. Oraldan başlayarak, dünyamızdaki tüm toplumlara, bu duyarlılık aşı-lanmalı. Bilimsel araştırmalarda niyetler sorgulanabilmeli. Atomu çözmek, bomba yapımında değerlendirilmemeli. Uluslararası yasal dayanaklarına, insanlık inanabilmeli.”

“Beyin gücü potansiyelini keşfetmeli ve bu ayrıcalığı insanlığın, öncelik sıralamasına katması, iyi koruması amaç-lanmalı.”

“Bakıyorum da, aramızdaki diyalog serileşmeye başladı. Peki ama sizleri bizim durumumuz neden bu kadar ilgilendi-riyor? Aynı süreçlerden geçtiniz mi?”

“Yaklaşık evet. Sizleri gözlüyor, takip ediyoruz, kesinlikle müdahale etme niyetinde değiliz.”

“Basit gelecek ama bilgisayar alanında, insanlık adına ivme kazandıracak gelişmeler öngörmekteyim.”

“Sizi dinliyoruz.”

“Biz insanlar için, görsel ve sözel harmanlama, ardından yoğurma, düşünce üretme açısından temel bağlantılardır. Düşünme ve akıl yürütme sırasında, iç ses önemli faktör ve gırtlakta titreşimler oluşturuyor. Frekans ölçümleri ile, ilet-ken alıcılar kullanılarak, sözel kodlamalar yapılandırılabilir ve her dile has çözümlemelere varılabilir. Tabii bilgisayar desteği ile. Özellikle beyinsel, üstün zeka kapasitelerinin işleyiş tarzı, düşüncede hücresel bağlantılarının, fonksiyonel süreci izlenebilir, araştırılabilir. Düşünce okuyabilmeyi çöz-mek, farklı işlevsellikleri de ortaya çıkaracaktır. Yapay zeka araştırmalarında basamakların hızlı çıkışı sağlanabilir. Veri-ler çiplere yüklenebilir. Konuşma ve duyma özüllü insanlar için çözüm uygulamalarına dayanak olabilir.”

“Bu konuların peşini bırakmayın, önermeleriniz dikkate almaya değer.”

“Sıradan gelebilir ama insanların, üç boyutlu hareketli görüntülerini ınsal olarak aktifleştirmek üzere, tasarımlarım da var. Uygulanabilirliği üzerine araştırmalarımı sürdürmek-teyim. Bilgisayar programcılarını ile organize çalışmayı düşü-nüyorum.”

“Mutlaka devam ediniz.”

“İleride sizlerin düzeyine ulaşıldığında inanıyorum ki, geçmiş yaşamlara geri dönülecek ve her birimiz, bugünü yaşayanlarımız dahil, yaşadıklarımızla tekrar yüzleşeceğiz. Hatalarımız, anlamsızlıklarımız ve geleceği sağlıklı besleyen çabalarımızla tek tek yüzleşeceğiz. Dayanılmaz iç görü san-cısı çektirebilir, kendimizle hesaplaşmalarımız.”

“Enteresan, farkında olmadan sizler gibi insanları ziyaret ederek bizler de kısmen geçmişlerimizle yüzleşiyoruz.”

“Her şey için, teşekkürlerimi iletmek isterim.”

“Geliş amacımız yerine geldi. Verimli beraberliğimiz oldu. Gelişimin başlangıç aşamasında bir söyleminize son olarak eklemek istediğimiz yorumumuz olacak; Siz haklısı-nız, kökü havada insanlığa aslı salınan birisiniz ve hep böyle kalınız. Bilimin ışığında aydınlanmanız dileğimizle iyi kalınız.”

“Ben de, ziyaretiniz adına karaladığım şiirimle uğurla-mak istiyorum sizleri.”

Aşıyor rüyayı gözü açık
ansız solunan zaman
yüzleşen yüzüzlüğünden şaşkın
gelecekte bugüne bakınarak
kaçımız çoğalıyor süzgeçten

öykü bu ya;

süzülür mahşerin atlısı yeryüzüne
yoklanır sonsuz mesafeler
serilen güzergahlarda
acımasız kıvrılır
tarihin yaprakları solgun
sıgmaz kalemin gezindiği yazıya...

değişkenlerin çatışması örtüşürse bir gün
bunca sıradan çaba anlamsız
bu gün eğilen başlar
döner el sallar ardınca...

solumak değildir yaşamak
taksan takıştırırsan
boşa sallanır
terazinin kefesi boşsa...

uzun çalar teneffüsün zili
vuruşur titreşimin zig zagları
sağır edencesine kulakları
duymak istemese de kimileri...

ister duy ister duyma
varsın dünya kimilerin göz nurunda...

(Not: yazarın “Zamansız Geçiş” adlı kendi yazdığı şiir’dir.)
Sevim Türkoğlu / Sesil
(<http://sesilya.blogcu.com> sitesinden alınmıştır.)

KEŞİF

Zübeyir Tokgöz

KEŞİF

Kamars, hızla Cız mınt'a doğru döndü ve "geldi mi?" diye sordu. Cız mınt hiç duruşunu bozmadan kocaman gözle riyle Kamars'a kısa bir bakış fırlatarak, kızıl kayacın üzerine yerleştirdiği cihazı kontrol etmeyi sürdürdü.

Cız mınt, henüz işaretin gelmediğini biliyordu. Buna rağmen kayacın üzerindeki cihazı tekrar kontrol etmişti. Gerçekten krinin geldiğine dair herhangi bir işaret olmadığını görünce, uzun süredir acısını unuttuğu midesine saplanan açlık kramplarını hatırladı. Bu duygunun verdiği alışkanlıkla gözlerini gök yüzüne çevirerek cihazın algılayamadığı bir kıvılcım, bir ışık aradı. Fakat görmeyi umduğu şeyi görebileceğinden zaten şüpheliydi. Krin eğer atmosfere girseydi zaten cihaz işaret verir ve harekete geçerlerdi. O yinede çektiği açlık acısını her hatırlayışında gök yüzüne bakmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Gökten gelen krin de olmasa yıllarca toprağı kazmaları gerekecekti. Hem toprağı kazsalar bile -ki da önceleri öyle yapıyorlardı- bu kadar saf ve çok krini bir arada bulmaları mümkün değildi. Kamars ile yüz yıllardır toprağı kazdıkları halde yaşamlarına ancak yetecek kadar krin toplayabilmişlerdi. Hatta onca zahmetle yeraltında buldukları krinden sağladıkları enerji tekrar krin bulmalarına ancak yetiyordu. Tüm gezegenin taşıdığı krin miktarını bilemediklerinden geleceklerinden hiçbir zaman emin olamamışlardı. Bu yüzden çoğalamıyorlardı. Hiçbir zaman çoğalmak için yeterli enerji elde edebilecekleri kadar krine sahip olamamışlardı. Ta ki gökten krin yağana kadar. Gökten gelen her krin onlara en az on yıl yetecek kadardı. Şimdiden beş yüz yıllık krin toplamayı başarmışlardı. Aslında açlık günlerindeki gibi krini az kullansalar belki burada yıllarca krin beklemeye gerek yoktu fakat Kamars'ın çoğalma isteği ikisini de yıllarca burada krin beklemeye mecbur ediyordu. Kamars aslında çoğalma konusunda haklıydı. Kendilerinin gezegendeki geçmişlerini hatırlamasalar da nesillerini devam ettirmeleri için çoğalmaları gerekiyordu. Bu ise ancak yeterli enerji ile mümkün olabilirdi. Kendisi çoğalabilecek kadar enerji sağlayacak enerjiyi bulabilmekten hiç ümitli değildi. Fakat Kamars bu konuda haklı çıkmıştı. Tuhaf bir şekilde gökten krin yağmaya başlayınca çoğalma fikrine ken-disi de alışmaya başlamıştı. Gökten gelen krinin nereden ve niçin geldiğini bilmiyorlardı fakat, ihtiyaçlarını karşılamaları açısından fazlasıyla yeterliydi. Hatta o kadar bol ve cazipti ki, yer altında krin aramaya yarayan cihazı bozup, onun parçalarıyla radar yapmışlardı. Bu cihaz sayesinde krin atmosfere girer girmez haberleri oluyor ve gezegen yüzeyinde neresi düşebileceğini anında tespit edebiliyorlardı. Sonrası çok kolaydı. Krin eğer bulundukları yerden çok uzak bir yere düşecek ise, ona ulaşmaları ancak birkaç günlerini alıyordu. Bazı zamanlar krin şekil değiştiriyordu. Hatta birkaç kilometre ilerleyip, taşları kırmaya ve toprağı eşelemeye çalışıyordu. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Krin ne yaparsa yapsın mutlaka onu bulup hazmediyorlardı. Kamars, krinin tuhaf izler bırakarak ilerlemesini seyretmekten çok hoşlanıyordu. Bu yüzden hazmetmeyi erteliyor, birkaç hafta olabilecekleri bekliyorlardı. Krinin hareket edebilmesi hatta etrafa titreşimler gönderebilmesi çok şaşırtıcıydı. Onlar için gökten gelen krini hem avlamak, hem de hazmetmek çok haz verici geçiyordu.

Cız mınt, ara sıra krinin nasıl olup da gezegenlerine düştüğünü düşünür, bazı zamanlar ise, krinin geldiği yere gidebilmeyi hayal ederdi. Geceler boyunca bu amaçla yıldızları seyrettiği zamanlar olmuştu. Ne kadar düşünürse düşünsün aklına takılan sorulara bir türlü cevap bulamazdı. Kamars ise, bu konuya hiç takılmazdı. O, sadece biriktirdikleri krinle ilgilenirdi. Ona göre daha fazla krin toplamak çoğalmak demekti, çoğalmak ise soyunun devamı anlamına geliyordu. Cız mınt'ın hantal vücudu ansızın irkildi. Yaslandığı kayanın için için titreşmesinden aygıtı bir şeylerin takıldığını anladı. Hiç zaman kaybetmeden cihaza baktı. Evet, tahmini doğruduydu. Cihaz titreşiyordu. Kamars'ı telaşla çağırdı:

- Geldi işte! Çabuk ol.

Kamars hızla Cız mıntın yanına sokuldu ve gözlerini, pembemsi yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru çevirdi. Artık kayan bir yıldız görmeleri an meselesiydi. Gökten gelen ışığı çıplak gözle ilk gören Kamars oldu. Işık önce küçüktü fakat her geçen zaman diliminde biraz daha büyüyordu. Onu gözden kaçırmamak için var güçleriyle dağları, tepeleri hızla aşmaya başladılar. Her zıplayışlarında ya bir vadiyi geçiyorlardı ya da bir tepeli aşıyorlardı. Işığın yüzeye yaklaştıkça büyümesinde görülen artma, ona biraz daha yaklaştıklarının habercisiydi.

Kamars ve Cız mınt her zaman olduğu gibi Krinin düşeceği bölgeyi belirlediler ve hızla oraya vardılar. Birkaç saniye sonra gökyüzünde yuvarlak parçaların birbirine bitişmesinden oluşmuş cisim belirdi. Krin hızını kesen paraşütünden henüz kurtulduğu için, serbest düşmenin verdiği düzensiz rotayla yüzeye yaklaşmaya başlamıştı.

Geniş düzlüğün en yüksek tepesinde, olacakları önceden bilmenin verdiği rahatlıkla olayı izleyen Kamars ve Cız mınt'ın, krine ulaşmakta hiçte acele etmeye niyetleri yoktu.

Krin yüzeye ilk düştüğü an etrafa fırlayan tozlar, kırmızı rengeyle bir an krinin gözden kaybolmasına sebep olsa da, zıplayan krin tekrar görüş alanına giriyordu. Yüzeye çarpan krinin her seferinde biraz daha az yükselmesini ve giderek durmaya yüz tutmasını büyük bir zevkle seyrettiler.

Krin defalarca zıpladıktan sonra nihayet küçük bir kraterin içinde durdu. Cız mınt hemen içi havayla dolu balonların içine dalıp krini çıkarmak istese de, Kamars ona engel oldu. Çünkü o, krinin yürürken çıkarttığı sesleri dinlemekten ve yüzeyde bıraktığı izleri seyretmekten çok hoşlanıyordu. Her zamanki süreç yine başlamıştı: Krinin etrafını kaplayan şişkinlikler birer birer söndü. Her şişkinliğin sönmesi Cız mınt ve Kamars'ı biraz daha heyecanlandırıyordu. Çünkü krinin hazmedilecek yerleri ortaya çıkıyordu. Krinin parlak kısımları yavaş yavaş açıldı ve güneşe doğru yayıldı. Kamars krinin bu sayede enerji toplayıp hareket edebildiğini daha önceki deneyimlerinden zaten biliyordu.

Krin kraterin içide, Cız mınt ve Kamars Krateri hakim tepede hareketsizce bir gün beklediler. Güneş ışıkları pembe gökyüzünde belirir belirmez krin harekete geçti. Önce parlak

uzuvları bir metre havaya yükseldi. Sonra kurşuni renkli hareketli uzantılarıyla düzenli hareketler yapmaya başladı. Sonra da Kamars'ın beklediği gibi desenli izler bırakarak ilerledi. Aslında bir krinin böyle kendi kendine hareketler yapması hatta ilerleyebilmesi çok tuhaftı, fakat onlar bu duruma o kadar alışmışlardı ki artık sıradan bir olay gibi geliyordu. Yıllardır yer altında aylarca kazı yapıp toprak içinden çok küçük miktarda krin toplayabilmeyi çoktan unutmuşlardı. Bu hareketli krinler hem çok fazlaydı hem de kolay toplanıyordu.

Cızımın bir kayayı kırmaya çalışan krini işaret ederek Kamars'a seslendi.

- Artık krini alalım mı?
- Tamam ama bana söz ver, bir sonraki krine hiç dokunmayalım.
- Neden?
- Hep krinin hareketlerini yarıda kesiyoruz. Ne yapmaya çalıştığını çok merak ediyorum. Bu kadar akıllı krinin

buraya gelmekte mutlaka bir amacı olmalı.

Cızımın bir an düşünerek cevap verdi:

- Haklısın çoğalacak kadar krin topladıktan sonraki krini hiç almayabiliriz.

Cızımın işaretleriyle Kamars bir çırpıda krinin yanına sokuldu. Krinin sürekli etrafa yönelerek belirli belirsiz bir ses çıkarak açılıp kapanan saydam uzvuna koca gözlerini dikti. Gözlerinden çıkan mavi ışık ansızın krinin etrafını sardı. Krin gözden kaybolmadan hemen önce Kamars belirli belirsiz bir ses titreşimi hissetti:

- Spirit-7'yi kaybettik efendim, hiçbir sinyal alamıyoruz, yine ansızın kayboldu, NASA Marsı Keşif Projesini mutlaka gözden geçirmeli!...

Zübeyir Tokgöz

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

KİŞİSEL KURGU

Umut Güzel

KİŞİSEL KURGU

“Ölmeniz gerek, Bay Satriani.” Baresi uzun gri paltosunun cebinden silahını çıkarana kadar konuşmamayı tercih etmişti. Ölüm John Satriani’nin çok yakınındaydı artık. Hayatı boyunca tehlikelerle flört etmiş bu adam, belki de ilk kez ölümü bu kadar yakınında hissediyordu.

Yıllar geçti... Onlarca... Yüzlerce yıl geçti.

Hayır, Baresi silahı ona doğrultalı ancak otuz saniye olmuştu. Öyleyse Satriani niye kendisini bu kadar yaşlı hissediyordu? Uzun görkemli yaşamı boyunca verdiği mücadelede mi, yoksa kurduğu suç imparatorluğunun elinin altından gitmesi karşısında kaldığı aciz durum yüzünden mi? Kabul etmeliydi, John Satriani’nin sonuydu bu.

Baresi ortağı Franco’yla cesedi arka kapıdan çıkarırken, Chicago’da güneş batmak üzereydi. Yoğun bir uğraş sonucunda cesedi, Satriani’nin Victoria model Ford’unun bagajına yerleştirdiler. Baresi bir sigara yaktı, düşünceliydi. “Günün bitişini görüyor musun John? Yarın yeni bir gün doğacak.” Bütün bu sözler birdenbire aklına gelivermişti. Gülümsedi ve Satriani’nin cansız bedenine son bir kez bakıp, bagaj kapağını kapattı. Oradan ayrıldıklarında, gecenin karanlığı şehrin üzerine çökmüştü. Kesin olan bir şey varsa o da doğacak günün diğer günlerden farklı olacağıydı. Gün, şehir için yeni bir başlangıç vaat ediyordu.”

Oturduğum ağaç dibinden doğrulmaya çalışırken, “Nihayet bitti.” dedim kendi kendime. Hareketsiz geçen saatler sonunda tutulan bacaklarım, şimdi bana acı verse de mutluydum. Neredeyse akşam olmuştu ve ben sabah saatlerinde okumaya başladığım kitabımı sonunda bitirebilmişim. Zaten bunu başaramasam, bulunduğum yer on dakika içinde kitap okunmayacak kadar karanlık olacak ve işim yarına kalacaktı. Küçük kasabamda sokak lambası bulunmazdı. Göze çarpan tek ışık, kasabamızın önünden geçen yoldan gelirdi. Yetkililer, bu yol dışında ışıklandırmaya gerek duymamıştı, çünkü kasabamızdan geçen tek tol buydu.

Geceleri (evime daha yakın olmasına rağmen) kasabanın arkasındaki patikadan değil, bahsettiğim yolun kenarından dönmeyi tercih ederdim. Sebebi elbette ışık problemiydi. İnanın küçük yerleşim yerleri karanlıkken hiç de sevimli gözüküyorlar. Bilinen tüm korku efsanelerinin, bu tarz yerlerde doğmasının sebebi bu değil miydi zaten? Elimde kitabım, eve doğru yürürken; yolun ötesinden gelen bir ışık fark ettim. Bu saatte buradan fazla araba geçmezdi, gerçi günün herhangi bir saati için de farklı şeyler söyleyemezdim. İster istemez, “Herhalde anayola çıkan kavşağı kaçırdı, şimdi de dönüş yolunu arıyor.” diye düşündüm. Giderek yaklaşıyordu, farlardan gelen ışık çok yakınımdaydı artık. Araba boydan boya seçilebiliyordu. Bu siyah klasik araba, bana bir yerden tanıdık gelmişti. Tuhaf şey, artık bu tarz otomobillerden kalmadı zannediyordum. Yanımdan geçen Ford marka bir otomobildi ve ilginç olan tarafı, 1930’ların gangster hikâyelerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Öylece bakakaldım. Gözlerim bir dönemi yansıtan bu

efsaneye kilitlenmiş, şuursuzca gittiği yöne doğru onu izliyorduk. Ta ki yola devam etmeyip, az ilerdeki ağaçlık alana girdiklerini fark edene kadar. İçindeki her kimse, arabayı durdurmuş olmalıydı. Çünkü ağaçların arasından belli belirsiz gelen ışık, ilerlemeye devam etmiyordu. “Bu saatte kasabama ziyarette bulunulması ne tuhaf?” diye düşündüm ama az evvel gördüğüm aracın 1930’lardan kalma bir Ford olduğunu hatırladığımda, bu düşüncemin aslında ne kadar yersiz olduğunun bilincine vardım. Bu sırada ağaçlardan artık ışık gelmediğini fark ettim. Belli ki, bu iş sandığımdan daha uzun sürecek.

Hipnotize olmuş gibiydim, bilinmez bir gücün etkisi altındaydım sanki. İçimden bir ses, oraya gidip olanları görmem gerektiğini söylüyordu. Adeta bana baskı yapıyor, sürekli aynı sözleri tekrarlıyordu. Ömrü boyunca kırsal kesime hapsolmuş; yaşadığı günü bir diğerinden farklı geçmeyen, monoton düzenin içine işlediği insandan böyle coşkulu bir sese karşı koyması beklenemezdi. Yaptığının ne kadar aptalca olduğunun farkında olmadan, ağaçlara doğru yürümeye başladım.

Arabayı bulmam zor olmadı. Bu bölgede sık ağaçlar bulunduğundan, bir aracın rahatça durabileceği tek yer saklambaç ağacının yanındı. Ağaç adını (kolayca tahmin edilebileceği gibi) çocukken burada oynadığımız saklambaç oyunundan almıştı. Etrafında sık ağaçlar olan geniş bir düzlük ve ortasında kocaman bir çınar ağacı. Çocukluk hayallerimin tapınağı... Tuhaf şey, o zamanlar bana burası dev gibi gelirdi. Şimdi bakıyorum da ikinci bir arabanın bile oraya girmesi pek mümkün gözüküyor. Olan biteni takip edebilmek için daha yakına gitmeye kararlıydım. Önce karşı tarafa, oradan da ileride bulunan dibi çalılarla kaplı ağacın arkasına sessice geçtim. Kendimi uzun süredir bu kadar canlı hissetmemiştim; o şen günlerdeki gibi saklambaç oynuyordum adeta. Heyecanımı olabildiğince bastırarak, kafamı çalılar arasından gizlice uzattım.

Arabanın yanında fiziksel özellikleri birbirlerinden taban tabana zıt iki adam gördüm. Adamlardan birisi uzun ince yapılı, diğeri ise kısa ve şişmandı. Uzun olanın üzerinde bir palto vardı. Keşke etraf bu kadar karalık olmasaydı da yüzünü seçebilseydim ya da biraz daha yakına gidebilseydim. Tabii ya, daha yakına gitmem gerekiyordu. Bunun için uygun zamanı kolluyordum. Çok geçmeden kısa olanın oradan ayrıldığını gördüm, bu aradığım fırsattı. Ses çıkarmamaya gayret ederek, arabayı cepheden gören bir yere geçtim. Burası nispeten ışık alıyordu ve uzun olanı bana doğru döndüğünde, saklandığım yerden yüzünü görebilecektim. Soluğumu tutmuş yaptıklarını izliyordum. Cebinden bir şey çıkardı, sonra elini tekrar aynı cebine götürdü. Dumandan anladığım kadarıyla sigara yakmış olmalıydı.

Kendimi güvende hissetmiyordum. Bulduğum yer pek gizli sayılmazdı. Üstelik arkamda, beni saklayacak çalılarda bulunmuyordu. Arkadan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı tamamen savunmasızdım. Oradan bir an önce uzaklaşmam gerektiğinin bilincindeydim ama bunu yapamadım. Buraya kadar cesaret göstermişken kendimi, en azından birinin yüzünü görmek zorunda hissediyordum. Bekleyişimin

ödülünü almam gecikmedi, nihayet yüzünü dönüyordu. Saklandığım yerden belirgin özelliklerini inceliyordum.

Suratı bütün hatlarıyla karşımda duruyordu. İri kemikli bir burun, seyrelmiş beyaz saçlar, ince uzun bir yüzde hemen dikkati çeken kalın bir bıyık... Bu yüz bana oldukça tanıdık geliyordu, yakın zamanda tanıştığım birini andırıyordu sanki. Özellikle de o kalın bıyığın altında düşecekmiş gibi duran sigara... Aman tanrım, karşımdaki Baresi'nin ta kendisiydi!

Gözlerimi açamıyordum. Bedenim, sanki bana işkence ediyordu. Özellikle de başımdaki şu dayanılmaz ağrı... Elimini kafama götürmek istedim ama onları hareket ettiremiyordum.

Gözlerimi açtığımda, kendimi geniş bir çukurun başında buldum. Baygın halde geçirdiğim süre zarfında neler olduğunu tam olarak bilmiyordum. Muhtemelen arkadan başıma gelen sert bir darbe neden olmuştu bayılmama. Bir ara kendime gelmeye başladığımı hatırlar gibiydim. Çektiğim acıdan dolayı tekrar kendimden geçmiş olmalıydım. En azından elimi neden hareket ettiremediğimi artık biliyordum. Ellerim ve ayaklarım bağlı, oturduğum yerden Franco ile Baresi'yi (artık onlar olduğundan kesinlikle emindim) izliyordum. Ses çıkarmamam için ağzımı bantlamayı da ihmal etmemişlerdi. Arabanın arka tarafına geçtiler. Onları göremesem de yaptıklarını tahmin edebiliyordum. Muhtemelen Satriani'yi bagajdan çıkarmakla meşguldüler. Çok geçmeden Satriani'nin cesediyle çıkageldiler. "Biliyor musun, ihtiyarı gerçekten özleyeceğim." dedi Franco, cesedi ayağıyla çukura iterken. Baresi sessiz kalmayı tercih etmişti. Bense başıma gelecekleri anlamıştım. Çaresizce debeleniyor, kurtulmak için kendimi yerden yere vuruyordum. Ağzımdaki bandın varlığını unutarak; var gücümle bağırıyordum, yardım çağırıyordum. Yaptıklarım nafileydi. "Bağırma evlat, sesin bana kadar geldi! "Beni Satriani'nin yanına doğru sürüklerken, Baresi'nin söyledikleri bundan ibaretti.

Çukura atmadan evvel, ağzımdaki bandı çıkardılar. Üstümdeki toprak ay ışığını örterken; Baresi'nin "Artık isteğin kadar bağırabilirsin." dediğini duydum. Bunlar duyduğum son sözlerdi.

Kendimi yol ortasında yatarken buldum. Bu yol tıpkı kasabamdakine benziyordu. Öyle ise kasabam neredeydi? Buraya nasıl geldim, niye üstüm başım toz içinde? Kafam çok karışık, aklımdakiler parça parça resimlerden ibaret. Onları bir araya getirmek için kendimi zorladım. Sonra bazı şeyleri hatırlamaya başladım. Ağaçların oradaydı, Franco'yla Baresi de oradaydı. Ellerimi ve ayaklarımı oynatamıyordum. Satriani! Satriani'nin cansız bedeni... Bir de eski model bir araba vardı, tıpkı karşıdan gelen araca benziyordu. Hatta tıpatıp aynısı bile diyebilirdim. Peki, niye dosdoğru üzerime geliyordu ki? Oradan kaçmaya çalıştım fakat bacaklarım... Bacaklarımı oynatamıyordum. Araba yaklaşmaya devam ediyordu. Gücümü toplayıp son bir kez daha denedim. Olmadı, bacaklarımın yerinde sanki iki adet kaya duruyordu. Çaresizce sonumu bekliyordum. O ise hız kesmeden üzerime geliyordu.

"Ve araba Denek 3'e çarptı, işte böyle oldu."

AB Bilimsel ve Teknolojik Denetim Komitesi (SCIENBLOG) temsilcisi Bernard Taviani, duyduklarına bir anlam verememişti. "Gerçekten böyle mi oldu?" diye sordu.

"Raporu önünüzde okudum, siz de gördünüz."

Kişisel Kurgu Projesi'nin başında bulunan Profesör Francis Neville:

"Anlaşılmayacak bir şey olduğunu sanmıyorum efendim ama içiniz rahat edecek ise tekrarlayayım, Denek 3'ün ölümü size anlattığım şekilde gerçekleşti. 'Kişisel Kurgu Projesi' kısaca kitapların, insan psikolojisi üzerindeki etkilerine yönelik bir çalışmaydı. Genetik Bilimci Francis Neville önderliğinde, Avrupa'nın çeşitli yerlerinden bilim adamlarının oluşturduğu proje ekibine; Londra'daki Blue Mesa Laboratuvarları ev sahipliği yapıyordu. Deneylerin finansörlüğünü (isimlerinin saklı kalmasını isteyen) üç dev yayınevi paylaşıyordu. Harcadıkları miktarlara bakılırsa, bu deneyden gerçekten büyük beklentileri olmalıydı. Projenin büyüklüğü düşünüldüğünde, SCIENBLOG'un gözlerini bu deneylerin üstüne doğrultması kadar doğal bir şey olamazdı. Bernard Taviani'nin görevi de zaten buydu."

"Okuduklarımızın David Spooner'ın sözleri olduğuna bir türlü inanamıyorum, bunu nasıl başardınız?"

"Öncelikle onu Denek 3 olarak tanımlarsanız daha memnun olurum. Kendisi, deneyden önce gerekli tüm evrakları doldurdu. Sizin komitenin de onayladığı '2052 Bilim Yasaları' çerçevesinde açıkça belirtildiği gibi, kişi deneyin bir parçası olduğunu kabul ettiği takdirde..."

"Kişisel haklarından tamamen vazgeçmiş sayılır. Deneyde oluşabilecek her türlü olay, kişinin artık bir denek olduğu göz önünde bulundurularak ele alınır."

"Kesinlikle haklısınız, Bay Taviani." dedi Profesör, "İsteğim tamamen yasal, öyle değil mi?"

"Sorumu yanıtlamadınız Profesör. Elimde denneğin, kendi ölümünü anlattığı bir rapor tutuyorum. Bu nasıl gerçekleşti?"

"Deneğe serum yoluyla foton sütü veriyoruz. Bu madde beslenmeyi kontrol eder, aynı zamanda bir sıvı ileticisidir. Bu beynin topladığı bilgileri çoğaltmasına yarıyor. Monokromatik radyasyon kanalıyla beyinde toplanan bilgiler, bu sayede emilince okunmaya hazır hale geliyor. Deneğin kafasına taktığımız cihazlardan, optik tarama yoluyla bilgileri taşıyabiliyoruz. Bu sayede denneğin düşüncelerini bilgisayara aktarabildik. Elinizdeki çıktı bunun güzel bir kanıtı zaten. Bence buradaki asıl soru; laboratuardan dışarıya adımı atmamış bir insanın, ölümünü bu şekilde tasvir etmiş olmasının nedeni olmalıydı."

"Bu da bizi deneyin konusuna, yani kitaplara getiriyor. Değil mi?"

"Siz müfettişler, her zaman çabuk kavrayan insanlar olmuştunuzdur."

"Sağ olun. Yalnız, hakkımda komite temsilcisi denmesini tercih ederim. İsteğimin de yasal olduğundan son derece eminim."

"Saygıdeğer komite temsilcisi; bildiğiniz gibi araştırma konumuz kitapların insan üzerindeki etkisi. Bu doğrultuda da kitapların, insanların gözünde kaybettiği değerini yeniden kazanmasını amaçlıyoruz. Televizyon üzerinden film montajı yapıp; vücudumuza taktığımız algılayıcılar sayesinde, Çin'de yaşayan bir insanla sanal ortamda dövüşebildiğimiz bir dünyada yaşıyoruz. Kitabın yanında verdiğimiz üç boyutlu gözlüklerle, şifre kutularıyla (2030'larda denenilen,

kitabın içindeki şifreleri soru-cevap yoluyla çözmemizi sağlayan makineler) bir yerlere varmamız mümkün değil. Kitaplar, insanlara yeni hayaller vaat etmeli artık. Yoksa modern toplumun en eski aktivitesi tarihe karışacak. Kitap okumak...”

“Sizin vaadiniz ne?”

“Sektörde çığır açmak. Bir filmi en fazla içindeki planları kullanarak montajlayabilir ya da bir oyunu en fazla başka kişilerle oynaya bilirsiniz. Ben ise burada hayal gücüne dayalı, sınırları olmayan bir evrenden bahsediyorum. İnsanlara, hikâyeleri birebir yaşama şansı ve hatta yepyeni bir kurgu imkânı sunuyoruz.”

“Nasıl? Burada deneyin, sadece okuduğu kitapla etkileşim içinde bulunduğu yazıyor.”

“Kitap, bizim anahtar kelimemiz. Hikâyeleri birebir yaşama fikri ilk kez ortaya atıldığında; bizi de en çok düşündürülen konu buydu. İnsanın okuduklarından bu denli etkilenmesini, hatta kendisini bir karakter olarak öyküye dahil etmesini ne sağlayabilirdi ki? Çok geçmeden aradığımız yanıtı bulduk, kafa karıştırıcı maddeler.”

“Uyuşturucular.”

“Öyle de söylenebilir tabii. Yalnız önemli bir problemi-miz vardı. 1990’larda Hollanda da esrarı satın almak, üzerinde bulundurmak yasaldı. Herhangi bir polisin üstünü aramaya hakkı yoktu. Günümüzde bu uygulamanın genişletilmiş, kapsamlı bir versiyonu neredeyse tüm Avrupa ülkelerinde kabul görmüş durumda. Ancak halihazırda hiçbir yasa uyuşturucuyu, kitabın yanında promosyon olarak vermemize olanak tanımıyor. Zaten kitaba, bir poşet toz veya iki adet hap ilavesi ekleyip satışa sunmamız beklenemezdi. Biz de tamamen farklı bir yol denemeye karar verdik. Etkin madde kitabın yanında değil, içinde bulunacaktı.

D-Lysergic acid deithylamide, en yoğun kafa karıştırıcı maddelerdendir. Bilinen adı ile LSD. Deney için kusursuz sayılabilecek etkilere sahip. LSD etkisi altında iken yaşanan duygusal tepkiler, aşırı pozitif veya aşırı negatif olabilir. Demek istediğim etkilerinin, kişinin içinde bulunduğu psikolojik durumuna göre tamamen değişkendir. Ne olacağı önceden bilinemez. Üstelik bu madde genellikle, ‘Kağıt parça asit’ olarak kullanılır. Bu form tipik olarak; kurutma kağıdının LSD içinde ıslatılıp, küçük kare parçalara bölünmesi ile elde edilir. Maddenin bu özelliği, deneydeki en önemli boşluğu doldurdu. Onu, kitap sayfalarının üretiminde aktif olarak kullandık.”

“Duygusal tepkiler değişkendir dediniz. Dengesiz bir ruh halinde bulunan; kafası her alanda karışmış insanlardan söz ediyoruz. Böyle birine istediklerinizi, nasıl yaptırabiliyorsunuz? Demek istediğim, kitapla alakasız hayallere de dalabilir?”

“LSD’nin genetik yapısıyla oynayıp, gayet olumlu sonuçlar elde ettik. Yaptığımız bir takım testlerden sonra, denekleri istediğimiz konu üzerinde yoğunlaştırabileceğimizi fark ettik. Aslında çok fazla şey yapmamıza da gerek kalmamıştı. Dünyadaki çeşitli istihbarat servisleri, konunun en zorlu kısımlarını bizim için zaten halletmişti. CIA uzmanlarının, diğer ülkelerin istihbarat elemanlarının sorgulanmasını kolaylaştırmak amacıyla LSD’yi geliştirdiği iddiaları, bir ara hayli gündemdeydi. Tabii ki bunlar asla kanıtlanamadı.”

“Kastettiğiniz...”

“Artık doğru olduğunu biliyorsunuz. Yalnız maddenin, genetik özelliklerinin tümünü değişim göstermedi. LSD, bazı tipik özelliklerini olduğu gibi koruyor. Örneğin sizin

raporunu henüz okumadığınız Denek 1, kitabı tamamlamadan hayatını kaybederken; Denek 3 kitabı bitirip, kendi alternatif finalini yapana kadar yaşıyor.”

“Deney süresince tutulmuş notlar; bize bunun sebebini açıkladı, Bay Taviani. Görünüşe bakılırsa Denek 1’in, parmağını yalayarak sayfa çevirme alışkanlığı varmış. Yani maddeye oral yoldan maruz kalmış. Bu da kitapta bulunan dozla birlikte sınırı aşarak, ani bir kalp krizini neden olmuş. Hâlbuki Denek 3 yaşadığı deneyimler sonucunda, nefessiz kalarak hayatını kaybetti.”

“Araba çarparak öldü demiştiniz”

“Denek 3’ün ölümü size anlattığım gibi oldu, bundan şüphem yok. Ben size raporu olduğu gibi okudum. Yalnız ölüm anından bahsettiğimi hatırlamıyorum. Otopsi raporunda da belirtildiği gibi laktik asit, Denek 3’ün ciğerlerinde kanamaya sebep olmuştur. Vücut kaslarıyla hücreler, oksijen yerine şeker yaktığı zaman laktik asit üretmeye başlar. Bay Taviani denegi, Baresi ile Franco’nun onu toprağa gömdüklerinde kaybettik.”

“Peki ya sonrası? Bize anlattığı araba hikayesi... Öykü, neden o gömüldüğünde sona ermedi?”

“Kalp durduktan sonra 10 -15 saniyeye kadar bilinç kaybolmaz. EEG Trasesi de ancak 20- 30 saniye sonra düz çizgi halini alır. O bölümler, bilincini kaybetmeden hemen önce anlattıklarını içeriyordu. Denek, hikayesini çarpıcı bir biçimde sonlandırmayı uygun görmüş olmalı.

“Bana, deneyde ısrarla kusur arıyorsunuz gibi geldi. Yanılıyor muyum?”

“Üç deneyinizden ikisini kaybettiğiniz göz önüne alındığında, deneyinizin birçok potansiyel kusur barındığı gerçeğiyle yüz yüze kalıyoruz.”

“Oral yoldan yaptığı etki dışında deneyde bir sorun bulunmuyor. Bunu anlamız gerek, ‘Kusur insandadır’. Biz onlara hayallerini gerçeğe dönüştürme imkânı veriyoruz. Her türlü hayallerini... Fakat insan beyni o kadar paranoyak bir yapıya sahip ki; her zaman içlerinden en tehlikelilerini seçiyor.”

Profesörün kapısı çalındı, gelen Özel Asistanı Patrick Lawrence’dı.

“Efendim, Bay Goldstein sizi odasında görmek istiyor.”

“Birazdan geliyorum.”

Asistan nezaketini bozmadan odadan çıktı. Şimdi odaya bir sessizlik hakimdi. Konuşan yine Profesör oldu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Taviani. Ancak izniniz istemek durumundayım, patronuma hesap vermem gerek.”

“Unutmadan tutacağınız raporda, iki konuya özellikle dikkat etmenizi isteyeceğim. Birincisi; öykü kırsal kesimde geçmiyordu. Bu öğeyi hikayeye, gençlik yıllarında bu tip bir yerde yaşamının sıkıntısını çeken Denek 3 yedirdi. İkincisi ise; şimdilik sadece popüler romanlar üzerinde deneyler yapıyoruz. Bir de bunu tarihsel, kültürel ve sanatsal kitaplarda başardığımızı düşünün. Mona Lisa’yı yaparken, Leonardo Da Vinci’nin yanı başında durmak istemez miydiniz?”

“İyi günler, Bay Taviani. Komiteye selamlarımı iletin lütfen.”

Umut Güzel

(www.tbd.org.tr sitesinden alınmıştır.)

GÖNÜL DİLİ – 1

Boy Beyi, karşısında sessizce ve sabırla bekleyen kıza baktı. Oturmasını işaret ettikten sonra kendisini neden görmek istediğini sordu. Yoğun çalışan bir yönetici olduğu için genç kıza bekletmek zorunda kalmıştı.

“Efendim, ben Sumas’a gitmek için görevlendirme isteğinde bulunmak üzere geldim,” dedi kız.

Adam “Bu devirde her genç Sumas’a gitmek istiyor,” dedi hayıflanarak. “Neden başka bir gezegen değil de Sumas?” diye sordu.

Genç kız söyleyeceklerini kafasında bir kez daha tartarak, “Çünkü mesleğim ile ilgili yeni gelişmeler ilk önce Sumas’ta ortaya çıkıyor,” diye başladı. “Gezegenimiz Sueli yeni gelişmeleri sonradan takip etmek zorunda kalıyor. Bir süre orada kalıp tekrar geri döndüğümde gezegenler arası iletişimde, Sueli’in yeterli bilgi seviyesine erişmesine katkıda bulunmak istiyorum,” derken adam bakışlarını kızdan kaçırarak elini “Yeterli,” anlamında salladı.

Tamer Bey, başında bulunduğu boy olan Odalı’ya ait bir çok gencin sadece daha iyi şartlarda yaşamak için başka gezegenlere gitmek istediğinin çok iyi farkındaydı. Aslında onların bu düşüncelerinde fazla kusur bulmuyordu. Çünkü Sueli’nde toprak azdı. Nüfus gün geçtikçe artmaktaydı. Gezegenin yüzde seksen yedisi denizlerle kaplı olduğundan maden ve diğer yer altı zenginlikleri de yok denecek kadar az olunca başka çare de kalmıyordu.

Gezegende kudretli boylar vardı. O soylara ait gençler daha iyi şartlarda yaşıyorlardı. Gezegenin en önemli geçim kaynağı olan, dış gezegenlerden gelenler için düzenledikleri, sualtı avcılık gezilerinden elde edilen kazancın büyük bir bölümü güç sahibi boylarda kalıyordu. Adam kızın elinde tuttuğu belgeleri istedi. Aralarından özgeçmiş belgesine dikkatlice göz gezdirdi.

Ay Bilen, Odalı Boyu

Yedinci Sarmal, Kuzey-Doğu Girişi, Sağ Kol, Yüz Dördüncü Ocak aybileninde 7KDSaK104

Kişisel Bilgi:

Evlilik durumu : Bekar

Yaş : 24

Doğum Yeri : Yedinci Sarmal

Babası : Tümeneri Bilen

Annesi : Şenay Bilen

Kişisel Ülkü:

Gezegenler arası veri iletimi konusunda uzman olmak ve gelecek kuşaklara faydalı eserler bırakmak.

İş deneyimi:

1- Örülü Bağ Dış Anahtarlar Uzmanı

İlk iş deneyimi. Yüksek hızda verinin sarmallar arası aktarımı esnasında omurgaya yerleştirilen yeni nesil anahtarın üretilmesi işinde çalıştı.

2- Yedinci Sarmal Ana Veri Yönlendiricisi Baş Denetçisi

Şu an sürdürdüğü iş. Diğer sarmallardan gelen verinin Yedinci Sarmala dağıtılması ve diğer sarmallara veri gönderimindeki yol bulucuların çalışmasını denetlemek ve geliştirilmesi çalışmalarında danışmanlık yapmak.

Eğitimi:

Yedinci Sarmal Temel Eğitim Okulunu bitirdikten sonra yine aynı sarmalda Işık Bilimleri İleri Okulunda Veri Bağları bölümünü bitirdi. Eğitiminin son iki yılında yapılan değerlendirmede iki yıl üst üste okul üçüncülüğüne erişti.

Yetki belgeleri:

Sarmallar Arası Çalışma Yetkisi

Veri İletim Hatları Uzman Belgesi

Veri Aktarım Anahtarları Uzman Belgesi

Veri Yönlendiricileri Uzman Belgesi

Örülübağ Altyapı Oluşturma Uzman Yetki Belgesi

İlgi alanları, etkinlikler:

Diğer gezegenlerden gelen sözcüklerin yerel dildeki karşılıklarının üretilmesi çalışmaları.

Gezegen tarihi konusunda öz gelişim çalışmaları.

Gönüllü çalışma deneyimi:

Sarmalaltı Yaşam Destek Düzeneklerinin yenilenmesi çalışmalarına katılma

Bildiği diller:

Yakın gezegenlerden, Sumasça ve Kuruca,

Diğer sistem gezegenlerinden, İstarca ve Kaledili

Güvenlik:

Güvenlik kaydı değiştirilmemiştir.

İş evreleri:

Tekbiçim evreler.

Aldığı ödüller:

Dil Koruyucusu elli birinci ödülü

Düşkülleri:

Sarmal öncesi tarih hakkında çalışmalar yapmak, Ulu Orman gezisi yapmak. Ata binmek.

Anlaşıldığı kadarıyla genç kız işi konusunda oldukça yetenekliydi. Ayrıca yerel dil konusundaki hassasiyeti de adamın hoşuna gitmişti. Duyarlı bir yurttaş olduğu belliydi. Sumas dilini konuşabilmesi orada fazla zorlanmayacağı anlamına geliyordu.

Tamer Bey diğer belgeleri de hızlıca okuyarak masasının kenarına bıraktı. Kendisine soran gözlerle bakan kıza dönerek, “Tamam,” dedi. “Sueli Dış İlişkiler yönetimi ile konuşacağım. Ama biliyorsun sınavlarda başarılı olamazsan hemen geri geleceksin.”

Ay Bilen’in sevinci gözlerinden belli oluyordu. Teşekkür ederek Boy Beyinin yanından ayrıldı.

* * *

Gezegenler arası taşıma gemisi Birinci Sarmal yakının-daki limandan havalandıktan az bir süre sonra uyarı ışıkları söndü. İsteyen yolcular odalarından çıkıp geminin kenarın-daki saydam bölüme gittiler. Ay Bilen ilk defa böylesi bir gemiye bindiği için bu fırsatı kaçırmadı. Kısa bir süre için de olsa yurduna tepeden bakmanın hazzını tatmak istiyordu.

Gemi çekim-düzen uyumunu sağlamak üzere bir süre yerden fazla yüksek olmayan bir seviyede beklemek zorundaydı. Bu işlem havaküreden ayrıldıktan sonra bir kez daha tekrarlanacaktı.

Kırk yolcu kapasiteli, oval şekilli ve basık biçimli gemi, birbirini üzerine kapanmış iki uzun tabak gibiydi. Kenarları çepeçevre saydam malzemeden yapılmıştı. Genç kız kendisi gibi meraklı diğer yolcularla birlikte saydam kenardan aşağıya baktı.

Geminin tam altında büyük su kütlesi görülmüyordu. İlerde Sueli, tüm azameti ile seyredilebiliyordu. Gezegendeki en büyük ve yerleşime açılabilen tek kara parçası Sueli'ydi. Zaten gezegene de bu adanın adı verilmişti. Az sayıda olan diğer karalar çok küçüktü ve bir çoğu zaten etkin yanardağlardan oluşmaktaydı.

Ay Bilen şehirleri seçmeye çalıştı. Bulunduğu yerden üç tanesini görebiliyordu. Diğer dördü batıda, ufkun ardında kalmaktaydı. Şanslıydı ki, birinci ve yedinci sarmallar birbirine yakındı. Ulu orman yerleşim yerleri arasında uçsuz bucaksız uzanıyordu. Şehirler hep deniz kıyılarına yapılmış, ilk kurulan şehirden sonra sırasıyla güney doğuya doğru giderek numaralandırılmışlardı.

Büyük göç sırasında Sueli'ne ilk yerleşenler, mevcut havanın zor solunması nedeni ile önceleri kıyıya yakın sığ denizlere inşa ettikleri yaşam alanlarında hayatlarını sürdürmüşlerdi. O günlerdeki yapılardan geriye bir tek kalıntı bile kalmamıştı. Daha sonraları bir asır süren gezegen ıslah çalışmaları sonucu dev bir ada olan Sueli yerleşime uygun hale getirilmişti.

Gezegen üzerindeki şehirlerin hepsi sarmal biçimde inşa edilmişlerdi. Ortada boş bırakılan şehir meydanından dışa doğru sekiz yol açılmış, meydanın kenarında halkın geneline hizmet eden yapılardan başlayarak, ocak denilen ev toplulukları sırayla dizilmişti. Yukardan bakıldığında oldukça düzenli bir tasarımın yapıldığı hemen dikkati çekiyordu. Şehirlerin şeklinin, denizlerde bol miktarda bulunan yuvarlak, yassı ve sarmal kabuğa sahip bir tür salyangozdan esinlenerek oluşturulduğu en çok kabul edilen görüştü.

Yuvarlağa çok yakın bir şekle sahip olan Sueli adasında bir tane dağ bulunmaktaydı. O da etkin bir yanardağ olan Kor dağdı. Yerleşimin devam ettiği üç bin yıl boyunca püskürmesi sürekli kontrol altında tutulmuştu. İlk zamanlarda bazı zararları olmuş ama sonradan vurulan sondalarla damarlarındaki lavların emilerek denize akıtılması çalışmaları ile püskürmelerin etkisi yok denecek kadar azaltılmıştı. Tehlikenin hiçbir zaman tam anlamı ile ortadan kaldırılamayacağı anlaşıldığından, sürekli yeni sonda teknikleri ve halk için güvenlik önlemleri geliştirilmekteydi.

Şehirlerin deniz kenarına yapılmasının nedenlerinden birinin de bu güvenlik önlemlerinden biri olması ihtimali çok yüksekti. Aradan geçen binlerce yıl boyunca hem kendileri için hayati önem taşıyan Ulu ormanın korunması hem de herhangi bir beklenmeyen yanardağ püskürmesi olasılığına karşı, şehirlerle dağ arasında kalan orman içine bina yapılması kesinlikle yasak olmuştu.

Uyarı ışıklarının yanması ile birlikte tiz bir ses gemi içinde yankılandı. Ay Bilen diğer yolcularla birlikte istemeyerek odasına doğru gitti. Yan odada yolculuk etmekte olan yaşlı adam kapısının önünde çıkmış çevreye bakınıyordu. Tahminen yetmiş yaşında olduğu söylenebilirdi. Adam, kız yanına gelince "İlk defa dışarı gidiyorsunuz anlaşılan," diyerek nezaket göstermeye çalıştı.

Genç kız kapısını açacak ışıklı şerit üzerinde elini gezdirirken yaşlı adama döndü ve gülümseyerek "Evet, aşağıda muhteşem bir görüntü var," diye cevapladı. Adam da ona gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden odasına girdi.

Gemi yolcuları koltuklarına yapıştıran bir ivmeyle göğe doğru fırladı. Hiç motor gürültüsü veya titreşim olmadığı halde ivmenin etkisi nedeniyle aracın hızla yol aldığı fark edilebiliyordu.

Genç kız ilk kez böylesi hızla yolculuk ettiği için biraz korkmuştu. Başka bir şeyle ilgilenmek için çevresine bakındı. Masanın üzerindeki alan okuyucusunu görünce oyalanmak için biraz onunla oynamayı düşündü. Cihazın Sumas malı olduğu her halinden belliydi. Sanat eseri kadar göze hoş gelen bir tasarıma sahipti. Avuç içine sığacak kadar küçüktü ve yuvarlak hatlara sahipti. Sueli'ndekiler dört köşeli kutular şeklinde çekici olmayan cihazlar olmasına rağmen bu alan okuyucusu şeffaf mavi rengi ve dokunulduğunda parlayan denetim tuşları ile insanda beğeni uyandırıyordu.

Okuma tuşlarına dokunduğunda odanın içi rengarenk oldu. Hemen gözlerini kapayıp çevresini seyre daldı. Kendi gezeninde su altında gezintiyi canlandıran gezintilik bir canlandırma onu korkusundan uzaklaştırdı.

Cihaz doğrudan beyne bilgi gönderebiliyordu. Önceden kaydedilmiş alan görüntüleri insan beynindeki görme ve duyma merkezlerinin anlayacağı sinyaller haline getiriliyordu ama bu tür cihazların yayınlarını görebilmek için önceden omurilik üzerindeki bir yere okuyucu ile iletişim kuracak bir cihazın yerleştirilmiş olması gerekiyordu. Maşa adındaki beyin uyum cihazları genellikle çocuk yeni doğduğunda hemen yerleştiriliyordu. Sueli'nde eğitimler genelde alan okuyucular yardımıyla yapılırdı. Ay Bilen, bazı tutucu ocaklarda çocuklara maşa takılmadığı ve cihazla ilgili kararı büyüyünce çocuğun kendisi verdiği için o ailelerde genellikle eğitim eksikliği yüzünden toplumsal sorunlar görüldüğünü duymuştu.

Murat Yılmaz

(Devamı gelecek sayıda...)